

Cô Gái Mù Đi Xe Buýt

Thực Hân

Đã một năm rồi kể từ khi Susan bị mù vì một chẩn đoán sai của bác sĩ, cô đột ngột bị ném vào thế giới của bóng tối, tức giận, tuyệt vọng và mặc cảm. Và tất cả những gì đủ để cô còn bám víu cuộc sống là bạn trai cô – Mark.

Mark là một sĩ quan quân đội, anh rất yêu Susan, đã nhìn thấy cô tuyệt vọng thế nào, anh quyết định giúp Susan lấy lại được sức mạnh và tự lập.

Đầu tiên, anh tìm cho cô một công việc giành cho người khiếm thị. Nhưng làm sao cô đến chỗ làm việc được đây ? Mark đề nghị đưa cô đến chỗ làm hàng ngày, dù hai người ở hai đầu thành phố. Tuy nhiên sau đó, Mark nhận ra rằng đó không phải là giải pháp. Susan sẽ phải tự mình đi xe buýt, tự đến chỗ làm – đó mới là cách đúng. Nhưng Susan rất nhạy cảm, cô ấy sẽ phản ứng thế nào ?

Đúng như Mark nghĩ, Susan hết sức hốt hoảng khi nghe tới việc mình phải tự đi xe buýt. “ Em bị mù mà ” _ Cô phản ứng bằng giọng cay đắng _ “ Làm sao em biết em sẽ đi đến đâu ? Anh bỏ rơi em phải không ? ”

Mark rất đau lòng khi nghe những lời nói đó, Nhưng anh biết phải làm gì. Anh hứa sẽ cùng cô đi xe buýt mỗi sáng và mỗi chiều, bao lâu cũng được, cho đến bao giờ cô quen với việc đi xe buýt.

Trong hai tuần liền, Mark trong bộ đồng phục quân đội, đi theo Susan đến nơi làm việc. Anh dạy cô làm sao để sử dụng các giác quan khác, nhất là thính giác, để biết mình đang ở đâu và làm sao để quen với môi trường mới. Anh cũng giúp cô làm quen với những người lái xe buýt, nhờ họ để mắt đến cô, giữ cho cô một chỗ ngồi hàng ngày ...

Cuối cùng, Susan nói cô có thể tự đi được.
Sáng thứ hai, lần đầu tiên họ đi theo hai hướng khác nhau

Thứ ba, thứ tư, thứ năm... Mỗi ngày Susan đều tự đi xe buýt đến chỗ làm và đón xe buýt đi về. Susan cảm thấy rất vui vì cô vẫn tự mình làm được mọi việc.

Thứ hai của 5 tuần sau đó, Susan đón xe buýt đi làm như mọi khi. Khi cô đang đóng tiền mua vé tháng cho người lái xe, Bỗng anh lái xe nói : “ Tôi thật ghen tỵ với cô đấy nhé ! ”.

Susan không biết có phải anh ta nói với mình hay không. Nhưng nói cho cùng, có ai mà lại đi ghen với một cô gái mù đang đấu tranh để mà sống chứ ? Cô hỏi:

- Sao anh lại ghen với tôi được ?

- Vì cô được quan tâm và bảo vệ. Cô quả là hạnh phúc !

- Tôi được bảo vệ ? Anh nói thế tức là sao ?

- Suốt mấy tuần qua, sáng nào tôi cũng thấy một chàng trai mặc đồng phục quân đội lái xe theo, rồi đứng bên kia đường nhìn cô xuống xe. Anh ta nhìn theo đến khi cô đi qua đường an toàn, đi vào nơi cô làm việc và vẫy tay chào cô rồi mới lái xe đi. Cô quả là một người may mắn!

Susan khóc. Vì cô không nhìn thấy Mark, nhưng cô luôn cảm thấy Mark ở bên cạnh. Cô là người may

mẫn, vì cô đã nhận được món quà còn lớn hơn cả ánh sáng của con người, món quà mà cô không cần phải nhìn thấy tận mắt để tin: món quà của tình yêu có thể mang ánh sáng đến những nơi nhiều bóng tối nhất.